

rigtig, fordi den gentages. Det er kun hans subjektive Opfattelse og ikke en afgørende Erklæring, han kan fremsætte herom.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet.

Mads Larsen: Jeg frafalder Ordet.

Socialministeren (Steincke): Jeg havde ikke tænkt at skulle tage Ordet mere, men det ærede Medlem Hr. Pinholt fremsatte et Par Bemærkninger, som jeg alligevel vil svare paa.

Det ærede Medlem, hvis almindelige Karakteregenskaber jeg saa ofte har haft Grund til at beundre og glæde mig over, faldt i Dag for Fristelsen til at være Politiker. Han tog en Bemærkning af mig om et enkelt Grundlag for Ydelsen af Fattighjælp, nemlig en vis Modvillie hos nogle Sogneraad, op, som om det var et Angreb paa Sogneraadenes samlede Administration. Den kender jeg overmaade godt, men jeg er ikke saa bange, at jeg ikke tør paastaa, for det ved jeg, at der er mange Sogneraad, der søger at undgaa at komme til at anvende den sociale Lovgivning, hvor de overhovedet kan undgaa det. Det ved jeg navnlig ogsaa som mangeaarig Redaktør af „Sogneraadstidende“, fordi jeg Gang paa Gang har faaet Forespørgsel, om man havde Forpligtelse til at hjælpe, hvor ethvert normalt Menneske vilde sige, at man skulde hjælpe, hvis man blot var *berettiget* dertil. Det er jeg ikke bange for at sige. Det ærede Medlem skulde være bange for at modsige det, for han ved lige saa godt som jeg, at det er rigtigt.

Det ærede Medlem siger, at dette Lovforslag har en tilfældig Karakter, og det gentager han stadig, skønt han godt ved, at det, at det har en tilfældig Karakter, skyldes, at jeg har ment at kunne gaa ud fra paa Forhaand, at det vilde være umuligt at faa de to konservative Partier i dette Ting til at vedtage et almindeligt Forslag af den Karakter. Vil det ærede Medlem staa op og tilsige mig, at han vil gaa med til en almindelig Bemyndigelse for Kommunerne til at eftergive Fattighjælp, naar de selv skønner det rimeligt, indtil vi faar en almindelig Ordning af denne Lovgivning, vil jeg være meget taknemmelig, saa skal jeg hurtigst muligt trække dette Forslag tilbage.

Men hvis det ærede Medlem ikke vil, maa han i det mindste gaa saa langt at være med til at vedtage dette. Thi hverken han eller nogen anden kan benægte, at der i en Aarrække har hersket vanskelige øko-

nomiske Forhold i Landet, at der har været en overvældende stor Arbejdsløshed, at vi i Løbet af denne Vinter har haft meget vanskelige Forhold at arbejde under, at Arbejdsløsheden ved Bortfaldet af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse har medvirket til at gøre Vanskeligheder større, at Regeringens Nedskæringspolitik har medvirket til det samme, at der rent teknisk set var mange Forhold, der foranledigede, at Folk uden egen Skyld kom under Fattigvæsenet, at visse Kommuner, ogsaa visse Hjælpekasser, ikke benyttede den sociale Lovgivning.

Intet af alt dette kan det ærede Medlem eller nogen anden benægte. Hvorfor vil han saa uden nogen som helst saglig Motivering nægte at give Kommunerne Adgang til ved denne særlige Lejlighed at eftergive Fattighjælp, hvad der ikke koster dem noget, men kan gavne og glæde mange?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinholt: Jeg maa sige, at det forekommer mig at være en noget ejendommelig Argumentation, naar den højtærede Minister siger, at det at mange Sogneraad har spurgt ham, om det var rigtigt, at de skulde yde den og den Hjælp, skulde være et Bevis for, at de vilde modsætte sig at yde denne, at det skulde være Udtryk for Uvillie. Nej det har ikke noget med Uvillie at gøre, det er netop Udtryk for Redelighed, at de vil gøre, hvad Ret er. Dernæst skal jeg sige, at Ministerens Forslag bliver slet ikke bedre, fordi han siger, at han kunde ikke tro, at man vilde gaa med til dit eller dat. Det er rigtigt, det kan han heller ikke tro saadan uden videre, men han kommer ikke bort fra, at det, der sker, er bare det, at man giver Kommunerne Bemyndigelse til lidt hurtigere end ellers — nu kan de altsaa gøre det efter et Aar — at eftergive Fattighjælp og derved stiller nogle gunstigere end andre. Det er det hele, der sker. Jeg ser derfor i Lovforslaget kun Ønsket om at gøre en Gestus, der i Virkeligheden ikke opfylder noget, der er Penge i.

Socialministeren (Steincke): Hvis der er Tale om, at dette Forslag er Udtryk for en Gestus, har det ærede Medlem og hans Parti været med til saadanne Gestus adskillige Gange, nemlig i Anledning af Kongers Tronbestigelse o. s. v. Hvorfor kunde de saa ikke for en Gangs Skyld gøre denne Gestus af Hensyn til en Del fattige Mennesker?

Hermed sluttede Forhandlingen.